

Intervenció del president Puigdemont al dinar Àgora, de Sobirania i Justícia

Barcelona, 11 de maig de 2017

Faré una breu pinzellada d'on som en aquests moments. Som en una legislatura decisiva, no perquè ho hagin decidit els que ara hi són al front, sinó perquè ho van decidir els electors a les eleccions del setembre de 2015.

Estem entrant a la recta final de la legislatura. Recordeu-vos què es deia el gener-febrer del 2016 i diria que fins i tot algun ressò es va sentir també al debat de la moció de confiança i al de política general. Deien, aquests no acabaran. Quan van veure que no, van dir, s'hi quedaran els 4 anys perquè els agrada molt això, tampoc. Van dir, aquests es dividiran, perquè això de JxS va molt bé per guanyar unes eleccions, però el dia a dia, recels, desconfiances... Doncs estem junts i venim, fa unes setmanes, de fer un acte de compromís pel referèndum tot el Govern, no només consellers i conselleres, secretaris generals i secretàries generals. Van dir, i alguns encara ho diuen, aquests el que volen són unes eleccions autonòmiques, buscar l'excusa per convocar unes eleccions autonòmiques. Tot i que encara hi ha gent que ho diu, ja comença a fer-se pas entre l'imaginari col·lectiu que aquí el que anem a fer és el referèndum i que a l'agenda del Govern, ni a la cara A ni a la B, hi figura cap possibilitat que convoquem eleccions autonòmiques anticipades.

Per tant, malgrat tants auguris i vaticinis, tenim les coses allà on vam decidir que les volíem tenir. Pràcticament totes, la majoria de coses estan allà on les volíem tenir. No sense dificultats, també ho admeto, però hi són: una majoria clara a l'entorn del referèndum, una majoria que s'acredita no només amb els resultats al Parlament de Catalunya. En totes les enquestes, les faci qui les faci, les demani qui les demani, el resultat és persistentment el mateix: en aquest país hi ha una immensa majoria de gent que vol resoldre el seu futur a través d'un referèndum, i això es manté constant en el temps, fins i tot ara, i potser més ara. Un referèndum, no una enquesta d'opinió, no un procés per sortir del pas, un referèndum perquè estem al final del procés. Tenim també una societat mobilitzada i que no ha deixat de mobilitzar-se, també ha hagut de sentir molts vaticinis, que un any sí, però dos no, ni tres ni quatre. Doncs, 6 anys i si convé n'hi haurà un setè. Que ningú no en dubti. Què més hem de demostrar en aquest país per evidenciar que tenim una societat mobilitzada, massivament mobilitzada, davant d'una Europa que es pregunta per què aquesta gent que es mobilitza en pau, de manera pacífica i de manera transversal no pot votar? I tenim, naturalment, també un Govern conjurat i una majoria parlamentària que, encara que de vegades no es nota, ha superat moltes proves d'estrès i molts auguris de fracàs. I ha superat proves d'estrès difícilíssimes, entre elles l'aprovació d'un pressupost, que no ha sigut gens senzill. I que quan ha hagut de jugar-se-la la majoria parlamentària ha respost fidel al mandat que va expressar la gent.

Per tant, les coses estan ben situades allà on dèiem que havien d'estar situades per culminar la legislatura. Totes no, també ho admeto.

Malgrat tots els intents que hem fet perquè l'Estat espanyol formi part de la solució, només hem aconseguit que continuï formant part només del problema. A les paraules de Margallo d'ahir mateix em remeto. No és francament la manera més políticament intel·ligent d'abordar un conflicte polític, no és la manera de fer honor a allò que el mateix president Rajoy va dir al discurs d'investidura de l'agost de 2016 quan diu, literalment, que "el repte més greu que té Espanya és el que està passant a Catalunya". Doncs si el repte més greu que té Espanya en un discurs polític és aquest, vegem quins actes han correspost a aquesta anàlisi tan transcendental del govern? I què hi veiem? No només no hi veiem res objectiu, sinó que a més, gràcies a la proverbial indiscreció del ministre Margallo, veiem que allò que s'ha proposat encara és molt més allunyat de la política del que podíem sospitar.

Dit d'una altra manera, i avui val la pena que ho recordem. A l'octubre farà 40 anys del retorn del president Tarradellas. Avui el president Tarradellas no podria baixar de l'avió com a president, perquè la llei no ho permet. Perquè l'any 1977, quan Tarradellas torna, la Constitució no estava aprovada i el que hi havia eren unes lleis vigents que bàsicament s'emparaven en la legalitat franquista i tenien la justificació d'aquella llei de transició que van empescar-se. I, tanmateix, malgrat que era un govern directament franquista i que hi havia un context enormement complex, amb un augment del terrorisme molt sagnant de totes bandes, amb un exèrcit que no té res a veure amb el que hi ha avui, en aquell context tenia molt de mèrit que Suárez firmés el decret que va firmar per a la història. És a dir, aquest senyor representa una voluntat dels catalans, un desig de les forces democràtiques de Catalunya i, per tant, aquest senyor ha de tornar al país com a representant d'una institució que de manera històrica representa els anhels del poble de Catalunya d'autogovernar-se. I torna com a president. I per tant si convé posar que "deja sin efecto el decreto de 1938", ho diu. I fa una cosa que és un gest d'Estat que permet que hi hagi un avenç important en la consolidació de la democràcia a Espanya en aquell moment.

Doncs avui no ho tenim. Avui aquest govern s'ha esborrat de la llista de la solució i només s'apunta a la llista del problema. Avui Tarradellas no podria tornar. Podria tornar, sí, però no com a president de la Generalitat. I si ho pogués fer segur que no podria baixar de l'avió.

Ens queda tanmateix un darrer, i no menor, intent, perquè l'Estat decideixi apuntar-se a l'alineació de jugadors de la solució. I és la ingent i admirable feina que ha fet el Pacte Nacional pel Referèndum, tot l'equip de gent que ha treballat amb absoluta independència, recercant suports transversals dintre i fora, que acompanyen aquesta petició que haurem de traslladar al Govern espanyol de manera formal un cop el Pacte Nacional pel Referèndum hagi acabat la seva tasca.

I haurem de formular una petició formal de diàleg, de negociació, flexible on tornarem a dir allò que he dit també a Madrid en les dues conferències que he fet, que podem parlar de la data, de la pregunta, de les majories, de la implementació del resultat. Que hem de parlar, si volem negociar podem parlar de tot, per tant, amb flexibilitat. I no demanem a l'Estat espanyol que renunciï a cap dels seus principis per assegurar a dialogar amb nosaltres. L'única cosa que li demanem és que no ens demani a nosaltres que renunciem als nostres principis.

Queda aquest darrer intent. El farem, jo el faré, la part que em toca, i el farem amb èmfasi i amb convicció, perquè sabem que al darrere tenim no només una majoria parlamentària, sinó que la majoria de la societat catalana, la que vol una Catalunya independent i la que no vol una Catalunya independent, que està d'acord i unida per resoldre aquesta discrepància democràtica com ho resolen les democràcies, que és amb una urna.

He dit sovint que allò que amenaça la democràcia no és que hi hagi discrepàncies, de fet, cal que hi hagi discrepàncies en una democràcia. El que realment l'amenaça és que no hi hagi eines per solucionar democràticament les discrepàncies.

França ha conegut un debat intensíssim, també en el si de les famílies polítiques i no polítiques, que és el debat sobre les presidencials. Algú pot qualificar d'anomalia democràtica que a la societat francesa s'hagi produït un debat intensíssim com a conseqüència d'una divisió política? Jo ho veig al revés, perquè és un senyal de maduresa democràtica d'una societat que en una qüestió tan polaritzada com era o Macron o Le Pen hi hagi hagut un debat viu, vivíssim, i una participació en què tothom s'ha posat d'acord a resoldre-ho d'aquella manera. Com s'han encarrilat les coses a França després de la lògica tensió que provoca una campanya molt polaritzada. Ningú té cap dubte que la manera de resoldre una discrepància democràtica a través de les urnes és la millor manera.

Per tant, la primera part de la proclama del setembre de l'any passat "o referèndum o referèndum", el primer referèndum culmina ara i l'Estat tindrà una proposta acompanyada d'un gran esforç que ha fet el Pacte Nacional del Referèndum, acompanyada, si voleu, fins i tot d'enquestes. Però una sol·licitud de diàleg. Esperarem amatents a la resposta. La resposta hauria de ser parlem, parlem de tot, sense límits, sense condicions, parlem. Però si no és parlem, anirem a la segona part, al referèndum. I també és lògic i s'entén que un Govern que es compromet a fer el referèndum d'una manera o d'una altra prepari el que hagi de preparar per garantir que serà un referèndum que tindrà totes les garanties i que aconseguirà l'efecte per al qual l'hem pensat, que és saber quina és la decisió dels catalans. I la decisió dels catalans no depèn de si aquest és finalment un referèndum que té el permís de l'Estat o no, depèn de si els catalans se'l fan seu o no, de si hi ha una majoria de catalans que hi participa i emet un senyal clar. Dit d'una altra manera, un referèndum acordat que tingués un 15% de participació seria un referèndum vàlid? Per a mi no, no em serviria per interpretar quin és el desig del poble de Catalunya. Per tant, un referèndum no acordat però que tingui una participació substantiva és vàlid? Per mi sí, perquè el poble de Catalunya se l'ha fet seu i ha explicat al món que vol ser un estat independent o no, les dues opcions són perfectament legítimes i possibles.

Per tant, les coses estan així.

Carles Puigdemont i Casamajó
President de la Generalitat de Catalunya